

for Prøvens Aflæggelse“. Der er Tale om en Prøve i Bogholderi o. s. v., noget, enhver Handelskommis i Reglen lærer, og deri skal han tage en Eksamen, som han i Reglen vil tage i en Alder af 18—19 Aar, altsaa før han bliver rigtig voksen. Nu har man indset, at hvis det forlanges, at ingen maa være Købmand i dette Land uden i sine unge Dage at have absolveret en saadan Eksamen, saa vil man ofte komme i en slem Forlegenhed over for Danske og andre, der vandre herind og ville nedsætte sig som Købmænd. Lad os tænke os, at en Mand har været etableret i et Land som Nordamerika eller England og skabt sig en smuk Forretning der, men paa sine ældre Dage kommer hertil og ønsker at drive en Købmandsforretning her, saa skal man efter Mindretalsforslaget ikke kunne dispensere ham for at tage denne Eksamen i Bogholderi. Hvis en Tietgen eller en anden saadan Mand ikke i sine unge Dage har taget den Eksamen, saa skal han efter Lovforslaget ikke kunne faa Lov til at blive Købmand her, medmindre Indenrigsministeren vil dispensere ham for Prøven, hvad jeg antager, at Ministeren altid vil, men Mindretallet siger: Nej, der kan ikke dispenseres fra Prøven, heller ikke en saadan Mand skal kunne blive Købmand her uden at tage Eksamen i Bogholderi, det forekommer der mig ikke at være Grund til at gaa med til.

Jeg maa dernæst sige nogle Ord om Ændringsforslaget Nr. 68, med Hensyn til hvilket jeg ikke er ganske sikker paa at forstaa, hvad Flertallets Mening er. Det er atter her Høkerne, det drejer sig om. Forslaget er stillet til § 39, hvis første Stykke ender med Ordene „skattepligtigt Øl“, og Meningen med Ændringsforslaget er altsaa, at Høkerne i Købstæder og Handelspladser maa ikke som hidtil sælge skattepligtigt Øl. Nu er det en Følge af dette Ændringsforslag, at det samme kommer til at gælde om Høkere paa Landet, idet nemlig andet Stykke begynder saaledes: „Paa Landet hjemler saadan Adkomst Ret til foruden fornævnte Genstande at forhandle Risgryn“ o. s. v. Naar man nu lader skattepligtigt Øl gaa ud, kunde altsaa Høkerne paa Landet slet ikke sælge skattepligtigt Øl. Jeg ved ikke rigtig, om det ærede Flertal har været opmærksom derpaa, om det altsaa er Meningen, at Høkerne hverken i Købstæderne eller paa Landet maa føre eller sælge skattepligtigt Øl. I det hele taget tror jeg nok, at Lovudkastets Bestemmelser om, hvem der maa sælge skattepligtigt Øl, trænge noget til at revin-

deres, og jeg haaber, at Udvalget inden tredje Behandling vil tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Det staar nemlig saaledes, at almindelige Købmænd i Købstæder og paa Landet have Lov at sælge skattepligtigt Øl baade en gros og en detail, en enkelt halv Baier og et helt Oksehoved. Ja, den ærede Ordfører ryster paa Hovedet, men jeg henviser til § 32, hvor der siges, hvad Købmændene maa handle med. Det siges der udtrykkelig, at Handel med Brændevin i mindre Kvantiteter end 36 Potter og Vin i mindre Partier end til en Værdi af 200 Kr., maa de ikke handle med. . . (Ordføreren: § 40!) men der tales ikke om skattepligtigt Øl. Nu henviser den ærede Ordfører til § 40. Hvad staar da der? Der staar, at Adkomst paa Brændevinshandel giver Ret til at forhandle Brændevin, Vin og skattepligtigt Øl, men paa Landet skal der en Bevilling til fra Indenrigsministeriet. Det er meget sandt, det vil altsaa sige, at den, der faar dette særlige Borgerskab paa Vin- og Brændevinshandel og Handel med skattepligtigt Øl, har Lov til at sælge skattepligtigt Øl en gros og en detail, men han skal bo 1½ Mil fra Købstaden. Men ifølge § 32 har enhver Købmand i Købstaden ogsaa Lov til at sælge skattepligtigt Øl baade i enkelte Flasker og i Partier. (Ordføreren: Undtagen!) Der er ikke nogen Undtagelse. (Ordføreren: Der staar i § 32: „Dog undtages!“) Ja, jeg opfordrer den ærede Ordfører til at undersøge det nærmere, jeg kan ikke finde disse Undtagelser, jeg tror ikke, de eksistere. Det har maaske været Meningen, men som jeg sagde under Behandlingen af en anden Lov forleden Dag: naar man skal give Love, er det bedst at sige, hvad man mener, og ikke underforstaa det, og det er ikke sagt her. Saaledes er Forholdet efter min Mening, at Købmændene i Købstæderne kunne sælge skattepligtigt Øl en gros og en detail, og i Kjøbenhavn kunne Grossisterne kun sælge skattepligtigt Øl i Partier paa over 36 Potter, Detailisten derimod lige saa meget, han vil, under 36 Potter. Nu komme vi til Høkerne. Saa spørges der: kunne Høkerne sælge skattepligtigt Øl? Det Ændringsforslag, jeg her opholder mig ved, nemlig Nr. 68, vil medføre, at Høkerne aldeles ikke kunne sælge skattepligtigt Øl, hverken i Købstæderne eller paa Landet. Jeg maa i øvrigt sige, at til en vis Grad har dette min Sympati. Det er muligt, man vilde finde, det ikke var godt, at der var for mange Udsalgssteder for baiersk Øl, og jeg kunde godt forstaa, at man vilde